

SÄNGSTYCKEN

med

accompagnemente för

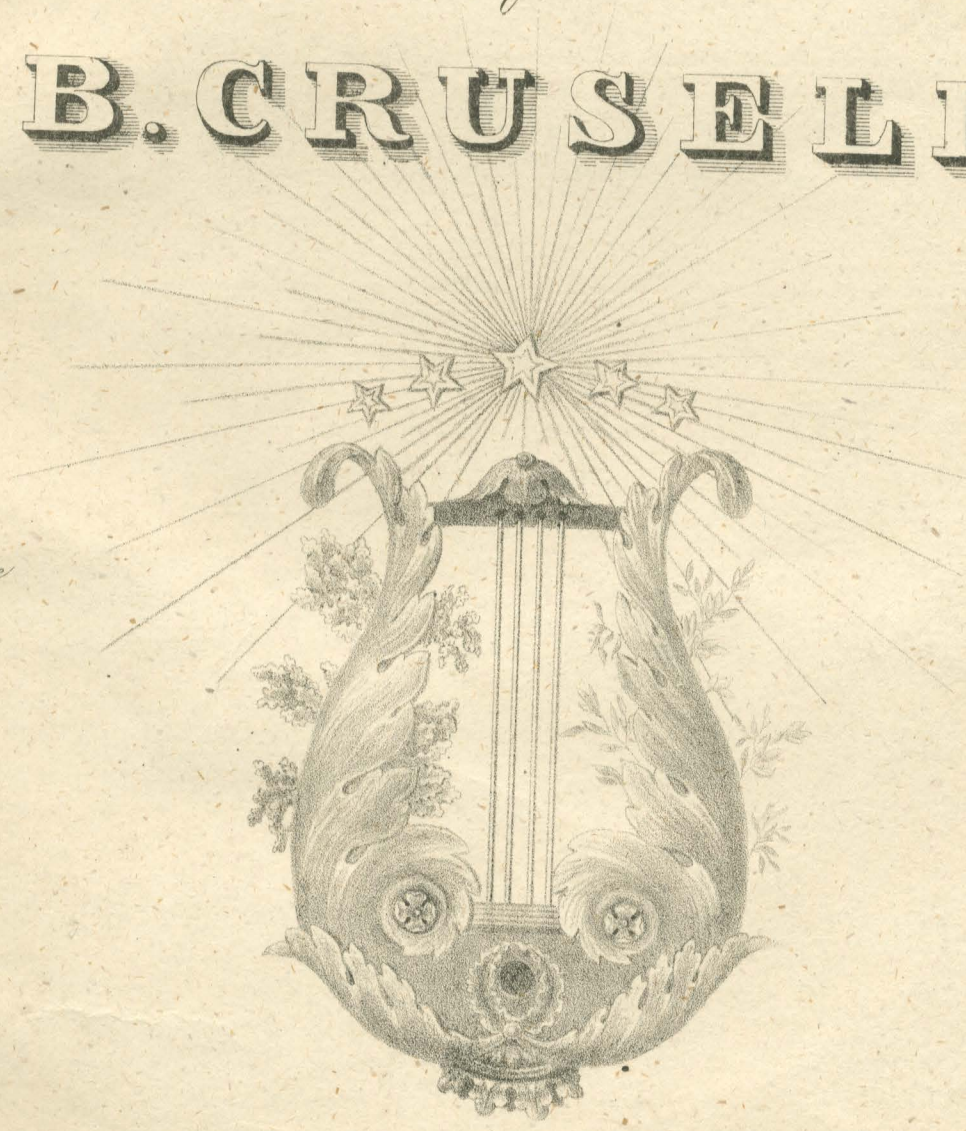
FORTEPIÅN

af

B. CRUSELL.

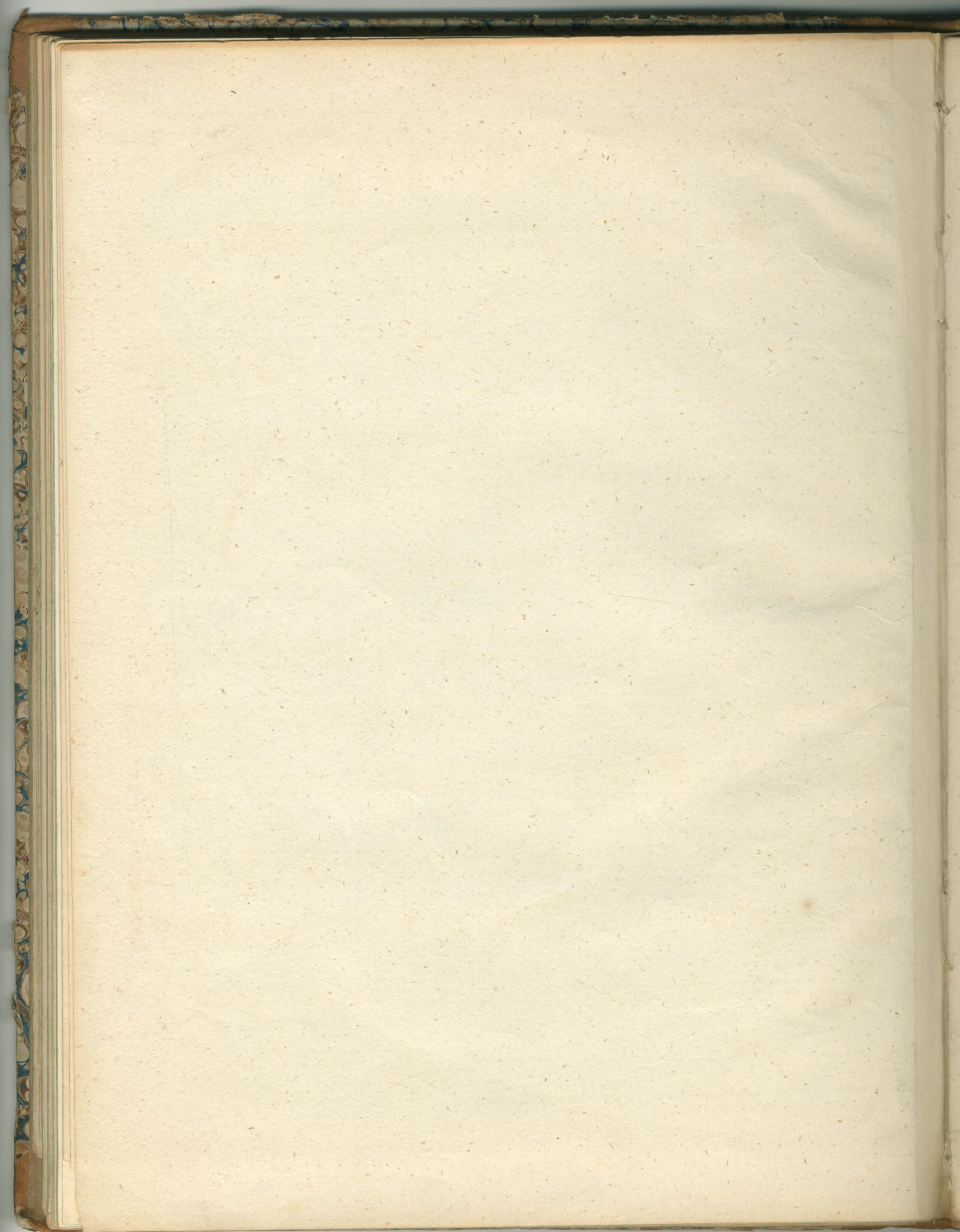
Söte

Hattel.

Stockholm hos A. W. Möller.

Pris 1 Rd. 32 Sk. B^o. - Stentryck af Meijer.

Andantino.

Källan.

3.

Rösten.

dolce.

Ge nom da - lens stil la tinnu den na

Forte-Piano.

hul la lyst sig bry - ter; bort - skyndhen nes böl ju

Sly - ter, o be - märkt och u - tan namn, o be

märkt och u - tan namn.

smorzando.

2.

Men då vid dess lugna flod
 Vandrarn trött af möda dignar,
 Glad han hennes skatt välsignar
 För sitt vedervecklta mod.

3.

Att! hunden höra mig!
 Må dess fadersgodhet gifva,
 Att mitt lit' en bild må bliwa,
 Lugna kalla, utaf dig!

4.

Vare ärelystnans lott
 Att i höga loftat blanka
 Min, att Likar bistånd skänka,
 Lefva glömd och göra godt.

Andante.

Mathilda.

Rosten.

U - ti - en ro - sen - bu - ske satt en

Porte-Piano.

p

näk - ter gal,

och sjöng ut - i I -

ta - liens natt i Ar - nos dal, i Ar - nos dal.

Och vä - gen lyd - des, ve - stan vind knappt

an - dan drog,

och rö - da re blef ro - sens kind när

tr.
lä - gelu dog, när lä - gelu slog.
3 3

Allegretto marcato.
tr.
ritard.
Da

drog en k - kung son för bi, en gäst från Nord. Det
tr.
ritard.

schierzando
ro - sen ständ med lög - len i tog han om bord.
ritardando
P
a tempo
tr.
ff

rallentando
poco
a poco.
Nu står den ros i nor - dävind, står midt i snön.
P
ff
p
rallentando
poco
a poco.
ff *P* 18.

Minne af Friherrinnan H. C. Akerhjelm.

Larghetto.

espressivo.

Rosten.

Som en en-gel-stäm-ma

Flute-Piano.

klin-gar, som han kän-nes på sin blick, fast han göm-mer si-na

vin-gar, så hon ge-nom lif-vel gick, så hon ge-nom lif-vel

gick: tills en gång, när da-gen gryd-de, hon såg ömt uppå sin

vin, lyf-te vin-gar-na och flyd-de till de him-melska i-

gen, lyf - - - te/ vin - gar - na och flyd - de till de

hin - - melska/ i - - gen.

2.

Och de himmelska, de rena/
Trängas att den komna se,
Tysta, undrande allena/
Att hon redan är som de.
Är det jorden som oss bringar
Hvad blott himlen hittills gaf?
Ingen fläck på Psyches vingar,
Knappt ett stoft att skaka af!

3.

O hur snövit! Har hon lögat
Sig alltren i ljusets elf?
Hvilken kärlek som, lik ögat,
Ser blott andra, ej sig sjelf!
Hur hon gömmer i sitt minne/
Allt hvad godt hon rönt, hvad rätt!
Men der syns ej spår derinne/
Af en liden oförrätt.

4.

Lida, och dock aldrig klaga,
Älska, äfven obelönt,
Trösta, öfverse, fördraga/
Svaghet, som man sjelf ej rönt:
Är ej detta livets ära
Kronan af hvad skapadt är?
Hon har litet till att lära,
Litet att fullkomna här.

5.

För det rätta, för det sunna/
Se hur lön dess känsla är.
För det sköna - Vid oss stanna/
Vid den dom hon faller der.
Är det bild, här sig förklarar
I dess öga: är det ton,
Som det trogna eko svarar
På en flöjt, så svarar hon.

Vår välkommen, ropa/ alla,
 Sköna, systerliga/ själ!
 Till vårt hjerta/ skall du falla,
 Ty der trifs det/ ädla/ väl.
 Det förtroende/ du andra
 Fordom/ ingaf, ger du/ än.
 Låt oss kyssas, låt/ oss vandra
 Mellan/ blomstren/ med vår vän."

7.

Och så förs hon, vänligt/ fången,
 Genom/ himlens parker hän.
 Hur han/ klingar, stjernesången,
 Hur de susa, Eldens trån!
 Men hvar gång sig vägen/ kröker
 Mellan/ palmerna, ända
 Hennes öga jorden/ söker
 Och de/ kära/ deruppå.

8.

Du som med oändlig smärta/
 Efter den försvunna/ ser,
 Gråt, ty aldrig slår ditt hjerta/
 Mot ett sådant/ hjerta/ mer.
 Strån/ södern/ och/ till norden
 Må du med din/ lykta/ gå,
 Ingen/ finner du/ på jorden,
 Ingen/ som dig älskar så.

12.

Öfverallt är hon/ dig nära,
 Hennes tyngdpunkt/ är blott du,
 Ännu gläds hon/ åt din/ ära,
 Sörjer vid din/ sorg/ ännu.
 Derfor gif/ åt hennes minne/
 Nya/ värf, bygg fullt/ ditt namn,
 Och när hvilans stund/ är inne
 Tag din/ lön/ i hennes lunn.

Skrinlägg alla/ dina/ minnen,
 Räkna/ allt hvad/ skönt hon/ gaf.
 Ack! hvad/ hafva/ ädla/ sinnen/
 Annat/ till att/ leva/ af?
 Hoppet/ blir dock/ aldrig moget,
 Stunden/ står dock/ aldrig still,
 Det förlutna/ blott är troget,
 Och hur skönt/ är ditt/ dertill!

10.

Det är hemskt i dina/ salar,
 Det är sorgligt/ rundtomkring,
 Alla/ sucka, ingen/ talar
 I din/ brutna/ aftonring.
 Dock när grället/ släckt ut/ ljuset
 Och du känner dig som mest
 Ensamt i det/ öde/ huset,
 Kommer der en/ älskad/ gäst.

11.

Samma väsen/ som/ i Eger
 Fordom/ vid din/ sjuksäng satt,
 Sitter ännu/ vid ditt/ läger
 Osedd, mången/ mänskensnatt;
 Nu din/ Genius, förr din/ maka.
 Ack, hon/ älskar/ än, hon/ mins,
 Hon har stulit sig tillbaka/
 Från en/ verld/ der du ej fins.

Alligro ma non troppo.

Årets tider.
Prolog.

Rösten.

Snö, Is, Frö,

Forté-Piano.

p *cresc.*

Hö om årets tid, ra, ti der gåd nu, min skalde mö! gåd om du kan så

f

njuk och grandalt du, om möjligt är i år må kni på dig en Fe-tilstamt, för

p

der du ny a byxor får. Men hvarom ej, gåd hvadsomsker och hvadsom är en

crescendo *f* *p* *f*

sans culotte på denna världens ö: det är ej mindre el-termer än blott, än blott

p *piu lento.*

à tempo.

det gam-la: snö, tö, frö,
hö, hö.

à tempo.
dimin. *p*
dimin. *pp* *sf*

Vintren.

Snö, snö, snö, snö -
Hur vintren på oss frustar,
Qväd först, min Skaldemö!
En bister, Göthiskt väl Figur,
En raggig, ruggig, ruskig fan;
Till lik han sveper Guds natur,
Med gräs och gröda, bär och blan.
Med hvita björnens tass och nos
Han grabbar tungt, han andas kallt
Och värme, lif! adjö -
J dygd och vänskap, vers och pros
J allt ://
Är mesta parten snö...

Snö.

Våren.

Tö, tö, tö, tö -
Hur våren oss förlustar,
Qväd sen, min Skaldemö!
En närvis Page, han spelar spass
Med lyckan vid sin gjorda pris
Och smaken vid sin à la glace
Och äran i sitt slott af is.
Ty alltihop, som Ryska berg,
Som Tysk filosofi dernäst,
Han smälter på om på -
Och skälet - säg du skämska dvärg!
Hovest ://
Att Alnackan spår tö...

Tö.

Sommaren.

Frö, frö, frö, frö -

Hur sömmärrn för oss pustar,

Qväd ock, min Skaldemö!

En lefverbrun och Vasagrön

Ekonomie Direktör,

Han guld sig lofvat af de rön

Som Landtbruks Akademien gör.

Men tunt vardt gräset som han slog,

Och masken bläddle af hans trän,

Och rågen blef till strö -

Säg då hvar löftet rågen tog,

Hvarthän? ¶

Det stannade i frö -

Frö.

Hösten.

Hö, hö, hö, hö -

Hur Hösten med oss rustar

Qväd sist, min Skaldemö!

En handfast dräng han stiger fram

Med yxa, tia, slaktarknif,

Så skär han öfver samma kam

Allt hvad som anda har och lif.

De höga trän, de låga strån

Och stutar fela, grisar små,

Grå räckar, Cordons Bleux -

Det är nu ingen annan vän,

Hur så? ¶

Förty allt kött är hö -

Hö.

Epilog.

Snö, Tö, Frö, Hö -

Hvart är med sina tider

Ej olikt är ett ö.

J pricken, som derpå är satt

Det halver en numrerad hatt,

J öfrigt samma uniform

Af grönt och hvitt och qvalm och storm.

Men tiden gamla viskan tar

Och stryker prick och siffror ut,

Kanske förr än vi tro -

Hvad återstår? Hvad blir då kvar

Till slut? ¶

Blott Evighetens O...

O!!!

Rooster.

Hvar försämdardimig

Forte-Piano.

ständig, ögonblickets lampa ska ra, utan vilja, utan mening?

Kinga Sjärlarna be-händigt, men jag ber, lit är nen

lä-ra frikringsina blåa berg, frikringsina blåa berg.

2.
 Ser du, kring den starke anden
 Växa alltid starka vingar.
 Hvad rör örnen väl därför?
 Du vänt plockar korn i sanden,
 Men Han tar sitt rof och svingar.
 Mot den ban der solen kör.

3.
 Frågar stormen när han ryter,
 Frågar himlens höga dunder,
 När det ölver jorden får,
 Om det någon tilja bryter,
 Om det i de gröna lunder.
 Störer ett förälskadt par?

Ewig kan ej bli det gamla,
 Ej kan vanans nötta lexa
 Ewig repas opp igen.
 Hvad förmultnadt är, skall ramla,
 Och det friska, nya växa
 Opp utur förstörelsen.

Jcke jag har härjat lätten,
 Ej hwält Södern opp och Nörden,
 Det hör högre makter till.
 Skalden, tankaren och hjelten,
 Allt det herrliga på jorden,
 Verkar blindt, som anden vill.

Uppe bland de höga stjernor
 Skrefis den väldiga bedriften
 För hvars skull jag kom hit ner.
 Jcke tidens kloka hjernor,
 Ej den falska lyckans skiffen
 Hämma hennes fortgång mer.

Men han reste sig, och tände
 Sjelf sitt bål på höga Oeta
 Och flög dän, gudomliggjord.
 Så min hjelteban och ände.
 Och vill bålet namn du veta
 Söder heter det, och Nörd!

Derfor går jag, trygg och lika,
 Huru ock mitt rykte ljudar,
 Hvert mig ock mitt öde för.
 Ej för menskor vill jag vika,
 Endast för de höge Gudar,
 Hvilkas tysta röst jag hör.

Låt dem flykta, låt dem lura
 Mina slafvars hop som rysa
 Vid den högre kraftens bud.
 Ensam går jag. Nått skall vara
 Innan himlens stjernor lysa,
 Innan hjelten blir en Gud.

Falla kan jag. Under månen,
 Den omveelingsrika, bodde
 Ingen fri för ödets kast.
 Lejontünjarn, gudasonen*)
 Föll när svekets klädning grodde
 Vid hans breda skullror fast.

*(Herkules.)

Inuset.

Visa.

Rosier.

Du kost li-galsius, o du na-so-nesspis! blif.

Piano-Piano.

fr *p*

än-ne-i dag för min Vä-sa! men innan jag sjunger, jag tar mig en pris, att kun-na dess bättre dig

cresc. *sf*

pri--sa.

Chor.
Men innan jag sjunger, jag tar mig en pris, att kun-na dess bättre dig

fr *cresc.* *sf*

pri--sa.

sf

*Må Rökaren slösa i dimmornas natt
Den tobak som kunde besparas;
I hufvudet bär jag den redbara skatt
Min näsa tog upp att förvaras.*

*Min smak icke bindes till formerna blott,
Bland sorter jag ingen vill svika:
Dig fina Havanna, dig grova Kiarott,
Dig Mellansort prisar jag lika.*

*J andra - jag mins ej nu ens edra namn -
J starka, i svaga, J sura -
Men listan på er kan beses vid Kornhamm
Der blandningar läs in natura.*

*Det simplaste snus har mig talamod gett
Då ledsnad mig plägat förskräckligt. -
Du hästäng för snille! du sporre för vett!
Hvem kan dig väl prisa tillräckligt?*

*Bland främmande folk, om det fattas er ord,
Det gör ingenting på det hela;
När dosan tas fram är bekantskapen gjord
Och talämne aldrig kan fela.*

*Om Skalden ibland på idéer blir länns
Är felet blott att han glömt snusa.
En pris, och i hjernan en revelse känns,
Och straxt blifva tankarna ljusa*

*Soldaten som önskar sin fiende slå
Bör noga ge akt på min lära;
Den lyder: först snusa och sedan gå på,
Så vinner du seger och ära.*

*Om Hjeltens och statsmannens namn skall bli spora
Är snusa aldeles nödvändigt;
Ty Fredrik den Store ej gjort hvad han gjort
J fall han ej smusat beständigt.*

*Se här ett recept som är rasande bra
Att jaga bekymren till landers:
Mot hundsrus i tjensten man alltid bör ta
En pris contenans i Dimanders.*

*Ja dödlige! Sällheten blef er beskärd,
Blott stiltigt att snusa J veten!
Och tycken J Visan så mycket är värd,
Så ljuden en pris åt Poeten.*

Birfilaren.

Rösten.

Forte Piano.

Violino.

The first system of music features a vocal line (Rösten) on a single staff with a treble clef and a 3/4 time signature. The piano accompaniment (Forte Piano) consists of two staves, treble and bass clef, with a 3/4 time signature. The piano part begins with a forte dynamic (sf) and includes various rhythmic patterns and chords.

The second system continues the piano accompaniment. It includes a 'Skall' (drum) part on a single staff with a treble clef and a 3/4 time signature, marked with a forte dynamic (sf). The piano accompaniment continues with various dynamics, including piano (p) and forte (f).

nå gon ro lig het i byn gå för sig med friskt humör, på gammal, är lig sed,

The third system features a vocal line with the lyrics "nå gon ro lig het i byn gå för sig med friskt humör, på gammal, är lig sed,". The piano accompaniment continues with various dynamics and rhythmic patterns.

lät la le ral la le ral la le rall, så bör sig, all Spe le man der sam ma

The fourth system features a vocal line with the lyrics "lät la le ral la le ral la le rall, så bör sig, all Spe le man der sam ma". The piano accompaniment continues with various dynamics and rhythmic patterns.

studs är med. Hej! lät la le ral la le ral la le rall.

Chorus.

The fifth system features a vocal line with the lyrics "studs är med. Hej! lät la le ral la le ral la le rall." and is labeled as the "Chorus." The piano accompaniment continues with various dynamics and rhythmic patterns.

2.

Ty utan speleman, det alltid letar
Ett godt courage, lustighet och fröjd.

Han spelar

Och strax står munterheten opp i höjd.

3.

Den lilla glimt i vaggan blir så pigger
Och får så stora ögon vid min dröjd.

Och ligger

Och skrattar för sig sjelt' och lyps dertill.

4.

När jag stämt opp, så börjar gummian kugcka
På sig, och blir så rask, som lörr, i fläng:

Sin kugcka

Hon kastar bort från sig och tar en stäng.

5.

Ja, för en polska gutten sjelt' ej nickar,
Han också dansa vill, så godt han kan:

Han kuckar

Och stampar takt med foten, som en am.

6.

Men aldranest jag tlickor kan försvolla,
De önska visst violen i sängen länns

De halla

Till ljusan dager ut hvarenda dans.

7.

Och stänkan, som förut har haft det lelet
Att stilla stå och göra ingen ting,

Vid spelet

När åter lil' och vandrar laget kring.

8.

Och skulle allt för mycket duleianen,
Violen gnissla, att ej polskan går.

Hol' groven

Jag straken quider, och strax ljud han får.

9.

Och så är denna polska nu till unda,
Med henne alla glada, minsta språng

Kuchända

Jag spelar om den för er än en gång.

Smeden.

Rösten.

Forte Piano.

Vak upp till mö da, min ru - ska arm! vak upp med makt, vak
 upp med makt, min trog na, dundra nde släg - ga! den da - gen sko - la vi hål - la varm i
 hur - tig takt i hur - tig takt, tills sent i quäll vi oss läg - ga, tills
 sent i quäll vi oss läg - ga.

sista gången.

Mig blåser ej lyckans vind på sned;

Jag har ej lust

För den att springa och flåsa.

Här står jag, min egen lyckas smed.

Och med min pust

Jag sjelt långt bättre kan blåsa.

3.

Väl har jag i elden jern så mång,

Dock deribland

Ej något enda jag trämmer.

Jag vänder dem alla med stadig tång

Och säker hand,

Och hvad de tala, jag känner.

4.

De mennisko_nackar att böja rätt,

Ej vill förstå

Hvad medel de store bruka;

Men mina klampar jag sköter lätt,

Jag dunkar på,

Tills dess att de blifva mjuka.

5.

Sen gör jag utaf dem hvad jag vill,

Hvad bonden läst

Behöfver, och det blir duga:

At honom hamrar jag tia och bill;

Och skor hans häst,

Och läser hans kista och stuga.

IBland, när jag torkat i mitt kall,

Ett goddt glas öl

Kan jag behöfva och tala;

Men aldrig någon mig träffa skall

J gräl och söl

Bland dem som på krogen skröta.

7.

Med första gnuttan som ler mot skyn

Utur min hiird,

Uppsänder jag morgontönen,

Och prisar om qvällen Guds Försyn,

Som undransvärd

Mig skänker hvilat och lönen.

8.

Men Lördagsqvällen en sotig kropp

Förnöjd jag twär,

Ty då är Sabbaten inne

Och glad, när morgonen träder opp

Till kyrkan går

Med rent både linne och sinne.

9.

Så gå mina veckor in och ut,

Min ringa lott

Ej människors afund retat;

Men om mitt arbet af Gud till slut

Bepröfvas godt.

Jag ej förgäwes arbetat!

Fiskaren.

Rösten.

På natt ligstrandvidsvälloch böt, ja, min gamla hujd du erstlig

Fort Piano

p

slår;

dess fot de vrede va gor sköl, ja och skummet opp mot ru tan slår. Hast

ritard.

f. dolce con espressione

asken ljungar, stormen lju ter, jag skamrar lugnet i halmläckt skyddet, ty af tonbönen in ne

ritard.

slu ter mig i den E vige be skyddet, ty af tonbönen in ne slu ter mig

cres.

ad libitum.

i den E vige be skyddet.

colla parte.

a tempo.

cres.

p

2.

Och färgar solen berg och dalar,
 Jag skynular ut på väglös stig,
 Jag flyger öfver böljans salar
 Der döden lurar under mig.
 Hur ofta töknar sökt förvilla
 Min färd, då natten kom bland dem,
 Då säg jag opp till Gud, och stilla
 Hans stjerna åter lyst mig hem.

3.

Mitt nät, min ekstock och min koja,
 Är hvad af lyckan jag begär.
 Glad drar jag fattigdomens boja,
 Ty emot syndens lätt den är.
 Och när den natt sin vinge skakar,
 Der ingen måne gör sin rund,
 Jag refvar seglen trygg och vakar
 Vid Hoppets säkra ankargrund.

